

ser skal betale noget for denne Sag. Hvis man derimod vil gaa ud fra det Princip, vi har nedlagt i dette Lovforslag, nemlig at det, man maa kræve fra Befolkningens Side, er hele den Akt, som udføres ved at melde sig ind i en Sygekasse og gennem hele sit Liv holde sig i en Sygekasse, vil der derigennem blive ydet tilstrækkeligt fra Individernes Side. Saa staar vi paa det Princip, at der skal ydes en frivillig Gerning, det skal af Individet vises, at han vil hjælpe sig selv; det er Betingelsen for, at Samfundet vil hjælpe ham. Det ærede Medlem vælter en hel Mængde kunstige Ting ind i dette Spørgsmaal, oprindelig for ligesom at fremstille en Uoverensstemmelse, der ikke fandtes; og da han senere har opgivet dette, maa det ærede Medlem tilgive mig, at jeg har faaet det Indtryk, at han i Virkeligheden ikke ved, hvilken Vej han vil frem.

Første Næstformand (K. M. Klausen): Folketingsmanden for Aarhus Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Hegelund-Lange: Jeg skal sige til den højtærede Indenrigsminister, at jeg vil i alt Fald ikke den Vej frem, han nævner, nemlig at formindske Statstilskuddet, og jeg begriber ikke, hvorledes man med nogen Fornuft kan fremsætte en saadan Tanke. Staten har i Øjeblikket ydet et vist Tilskud til Løsningen af en bestemt social Opgave, nemlig Sygeforsikringen. Nu siger Staten: Der er andre og nye sociale Opgaver, f. Eks. Hjælp til kronisk syge og Hjælp til Invalidere, som ogsaa bør løses. Og selvfølgelig forstaar Staten, at naar nye sociale Opgaver tages op, opnaar man ikke derved, at Statens Udgifter formindskes, men der sker dette, at Statens Byrde forøges, forsaavidt Staten gaar ind paa ogsaa at tage Del i Løsningen af disse nye Opgaver. Men samtidig siger Staten efter Venstres Mening, at den Opgave er ikke en ren Statsopgave og skal ikke løses alene ved Statens Bidrag, men ligesom den tidligere Sygeforsikring ogsaa ved Bidrag fra vedkommende selv og her tillige ved Bidrag fra vedkommende Arbejdsgivere. Altsaa, en ny social Opgave, optaget og løst paa samme Grundlag som tidligere, vil selvfølgelig medføre nye Udgifter for Staten, forsaavidt som Staten tager Del i Løsningen, og jeg begriber ikke, hvorledes Ministeren kan komme ind paa den Tanke om Nedsættelse af Statens Tilskud til Sygekasserne. Jeg synes, der

deri ligger en Tendens, som man maaske, hvis man havde været lige saa sensibel som det ærede 10de Medlem for Hovedstaden (Borbjerg), kunde have henført til det, man i Gaar talte om, en mindre god Tone i Diskussionen.

Minister Stauning: At henvise til Muligheden af at nedsætte Statstilskuddet til Sygekasserne kan ikke siges at være en urimelig Anvisning overfor det ærede Medlem (Hegelund-Lange). Hvis man overhovedet vil sikre Staten flere Penge til denne Opgaves Løsning fra de forsikrede, er det dog det mest nærliggende at sige det, som det er, at man vil yde Sygekasserne noget mindre. Det bliver reelt ganske det samme. Hvorfor saa gaa den Omvej først at give dem 5 Mill. Kr. og bagefter tage det halve af de 5 Mill. Kr. af dem i Form af forhøjet Kontingent? Indenrigsministeren har Ret i, at saa kan man lige saa godt sige det, som det er: det er Statens Udgifter til Sygekasserne, man vil have forringet. Men det Punkt vil vi nok faa Rede paa gennem den Forhandling, der nu skal foregaa.

Jeg vil blot i Anledning af det ærede Medlems sidste Bemærkning om nye sociale Opgaver sige, at vel er det en ny social Opgave, her tages op, men ganske vist en, Staten har forsømt; medens vi alene har haft Sygekasser og Alderdomsunderstøttelse, er man ude i Verden gaaet til Løsning af Invaliditetsproblemet, og jeg maa hævde, at det i højeste Grad er en Samfundsopgave og en saadan Opgave, som man ikke med nogen som helst Rimelighed kan forlange, at de forsikrede selv skal bære hverken Hovedparten af Byrden eller hele Byrden eller større eller mindre Dele af Byrden af. Thi det er dog fastslaaet, synes jeg, gennem tidligere Undersøgelser og Udtalelser gennem Tiderne, at den Invaliditet, som Arbejderne kommer til at lide under, er i de 99 af 100 Tilfælde erhvervet i Samfundets Tjeneste gennem Arbejde i Fabrikker og paa Værksteder. Hvis man skal paabebyrde dem en Udgift hertil, stiller man dem langt ugunstigere i Samfundet, end man stiller de Mennesker, der i Forvejen er begunstigede derved, at de er fritagne for at paatage sig det nedbrydende Arbejde, som Arbejderne maa paatage sig. Et anset Medlem af det Parti, det ærede Medlem fra Odder (Hegelund-Lange) tilhører, har i Fortiden gjort denne Anskuelse gældende og med Styrke hævdet, at man ikke kunde paabebyrde Arbejderne den Udgift, der vilde